

[Poul Sørensen.]

til Drøftelse i et Udvalg, og jeg skal derfor ikke gøre flere Bemærkninger herom, men blot pege paa, at vi er noget i Tvivl om, hvorvidt Spørgsmaalet her er løst, saaledes som det bør løses.

Vi er interesserede i Forbedringerne og Udvidelsen af Hospitalet i Aarhus. Den børnepsykiatriske Afdeling har man i allerhøjeste Grad Behov for, og da man samtidig søger at forbedre Funktionærernes Forhold ved bedre Boliger, tilsiger vi vort Medarbejderskab ogsaa til denne tredie Opgave i Lovforslaget. Vi erkender som tidligere Talere, at Materialesituationen i Øjeblikket er saadan, at det ikke nu er muligt at paabegynde dette Byggeri, men naar Tiden kommer, vil vi ogsaa her vide at være positivt med i Sagen.

Jeg slutter med at anbefale et grundigt Udvalgsarbejde i denne Sag og tilsiger paa mit Partis Vegne al mulig Støtte hertil.

Mogens Fog: Sindssygebehandlingen har i de sidste Tiaar gennemgaaet en saarivende Udvikling, at Sindssygehospitalernes Karakter i høj Grad er blevet ændret. Fra overvejende at være Steder, hvor Patienter med Sindslidelser kunde opholde sig i mange Aar, maaske hele Livet ud, er de blevet aktive Behandlingshospitalet med et større Patientskifte og med moderne Udstyr til Diagnoser og Behandling. Det er derfor rimeligt, at de Rammer, bygningsmæssigt og administrativt, som blev lagt til Grund for vort Sindssygeværns Udvikling for 50 Aar siden, i Dag langtfra er tidssvarende, og derfor maa man hilse med Glæde, at det foreliggende Lovforslag kan danne et første Skridt ved Moderniseringen af det danske Sindssygeværn, saaledes at det kommer til at svare til de lægelige Krav, som i Dag maa stilles.

Navnlig fæster jeg mig ved, at man i det foreliggende Lovforslag peger paa Nødvendigheden af mindre Hospitalet end hidtil og peger paa en vis Specialisering inden for Sindssygehospitalernes Rammer, nemlig den, der er angivet ved Forslaget om Oprettelse af en børnepsykiatriske Afdeling. Det kan som sagt kun være et første Skridt i en lang Række Bestræbelser for at bringe vort Sindssygeværn up to date, men som et saadant maa jeg paa egne og min Gruppens Vegne give det min principielle Tilslutning.

Det, der imidlertid synes mest at have sat Sindene i Bevægelse ved Lovforslagets

Fremsettelse og ved den foreløbige Drøftelse, der har fundet Sted under Finanslovedebatten, er jo ikke Betimeligheden af disse Reformen, men Spørgsmaalet om, hvor det nordjyske Hospital skal placeres. Her synes jeg, at alle maa kunne være enige om, at det udelukkende kan være saglige og ikke lokale Interesser, der kan være afgørende; det er Patienternes og ikke Kommunernes Tarv, som vi skal imødekomme. Jeg for mit Vedkommende kan ikke i Dag gaa ind hverken for det i Lovforslaget fremsatte Forslag om Brønderslev som det bedst egnede Sted eller noget andet af de Steder, som er foreslaaet her i Salen. Jeg mener, at en grundigere Undersøgelse end den, der danner Basis for Lovforslaget, er nødvendig, før man kan træffe sin Afgørelse. Men jeg vil dog pege paa, at de saglige Hensyn, der kan være Tale om, er drøftet i Kommissionsbetænkningen fra 1944, og der er der peget paa, at der er to: for det første at skabe de bedst mulige lægelige Betingelser for Patienternes Behandling, og for det andet at skabe den lettest mulige Adgang for Patienternes Paarørende til at besøge de syge i den kortere eller længere Tid, de skal være paa Hospitalet.

Det første saglige Hensyn, nemlig Hensynet til den bedst mulige Udøvelse af Lægegeringen paa Stedet, har ført Kommissionen til i 1944 at foreslaa Aalborg under Henvisning til, at man her kunde have et nært og dagligt Samarbejde med Centralsygehuse Speciallæger. De Erfaringer, man har gjort ved de Hospitalet, som ligger fjernt fra Centralsygehuse — og det er jo de fleste af vore nuværende Sindssygehospitaler —, tilsiger os i høj Grad at tage Hensyn til dette Synspunkt. Saa vidt jeg kan se, har Hospitalet i Viborg og i Aarhus haft en særlig Glæde af og megen daglig Nytte af den store Kontakt, de har formaet at have med de stedlige Specialister, medens der har været store Vanskeligheder for de andre Sindssygehospitaler, der ligger fjernt fra Specialisterne. Det er nu engang ikke det samme at kunne tilkalde en Specialist 20, 30 eller 40 km bortefra som at have ham i samme By, kunne staa i daglig Kontakt med ham og kunne tilkalde ham dagligt, eller naar det er nødvendigt.

Saa vidt jeg kan se, er Afstandene ikke saa store i Nordjylland. Navnlig er Forskellen i trafikale Henseende mellem Byer som f. Eks. Aalborg, Brønderslev og Hjørring ikke saa stor, at de trafikale Hensyn kan opveje det behandlingsmæssige, det lægelige, som jeg her har uddybet noget nærmere. Men det faar vi, som det tidligere